

tjene en bedre Løn, end det har, ja, selv mere end det af den højtærede Minister foreslaaede, ihvorvel jeg ved, at Mandskabet er ham meget taknemmeligt for dette Tilbud. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om han ikke kunde tænke sig en Gang, i en ikke alt for fjern Fremtid, at forelægge en virkelig Lønningslov for vort organiserede Redningsvæsen. Nu ved jeg godt, at der ikke kan være Tale om at lønne disse Folk saaledes, at de skulle kunne leve deraf. Det er heller ikke Meningen og heller ikke Forlangendet. Til den Tjeneste kunne ikke alle og enhver benyttes; det maa være øvede Folk, der skulle være i Redningsvæsenets Tjeneste, og det forekommer mig, at de have Krav paa bedre Lønningsforhold end dem, de nu have. Og derved vilde man kunne blive fri for det, at de ad Omveje skulle søge at forbedre Lønningen. Der var en Gang — jeg maa maaske fortælle det her — en Sommerdag i Fjor, da Havet laa spejlblankt, det var en Morgenstund med let Morgentaage, da en stor Damper var løbet paa Grund. Opsynsmanden var ikke hjemme; man kunde saaledes paa en Maade sige, at Mandskabet stod som Faar uden Hyrde, de vidste ikke, hvad de skulde gøre. Havet laa spejlblankt, og jeg, selv anden, roede i en Pram hen til Strandingen, i en Pram saa lille, at kun een Mand ad Gangen kunde komme til at ro, et Bevis for, at det var fint Vejr. Da hørte jeg Redningsmandskabet sige: Lad os bare faa Redningsbaaden ud, for saa have vi vore Penge. Jeg bebrejder slet ikke de Folk en saadan Tankegang, netop fordi deres Løn er saa lille, men jeg synes, at det er en uværdig Maade at lønne de Folk paa. Sligt vilde man kunne blive fri for, gav man dem en ordentlig Lønningslov.

Saa var der en Ting til, som jeg ogsaa gerne vilde henstille til den højtærede Forsvarsminister, netop Redningsvæsenet angaaende. Naar der skal antages nyt Mandskab, naar nogen gaar af paa Grund af Alder eller Svagelighed, saa ved jeg, at Mandskabet vilde sætte overordentlig Pris paa, om de kunde faa Lov til at udpege, i alt Fald indstille, de Kammerater, som de i Fremtiden skulle have med sig i Redningsbaaden. Det forekommer mig, at der ingen er nærmere dertil end de Folk, som selv skulle arbejde sammen med de ny. Jeg kender ikke Instruksen; maaske de allerede have den Ret, men jeg ved, at den ikke bliver brugt. Det er saaledes, at Opsynsmanden uden videre indstiller og antager, hvem han finder tjenlig dertil.

Jeg siger ikke, at der sker Misbrug, jeg siger kun, at der overordentlig let kan ske Misbrug desangaaende. Jeg vilde ogsaa gerne bede den højtærede Minister, om han ikke vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa denne lille Side af Sagen, thi hvor liden den end kan være, har den dog sin store Betydning, for at Tilliden kan blive saa stor som vel mulig.

Formanden: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Johan Knudsen: Til det ærede Medlem for Hurup (Kierkegaard) vil jeg kun bemærke, at jeg i mit Foredrag i Gaar kun omtalte Teatercensuren. Jeg har selvfølgelig ikke sagt, at der under Højreregeringerne ikke fandtes Teatercensur, men jeg har sagt, at Censuren den Gang udøvedes med større Varsomhed og Takt.

Samuelson: Da jeg ved, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil fremkomme med Forslag til Banegaardsforholdenes Omordning ved Aarhus, skal jeg ikke dvæle ret meget derved, men kun henstille til den højtærede Minister, at denne Ordning bliver gennemført i saa kort Aaremaal som muligt, thi Forholdene blive værre Aar for Aar og mere og mere utaalelige. Godstrafikken saa vel som Persontrafikken er jo stegen i saa betydelig Grad, at Forholdene mildest talt maa kaldes for slette, saa slette, at vor udmærket dygtige Handelsstand lider meget derved. Forholdene ere saaledes ved Godsbanegaarden, særlig om Eftermiddagen, saa vel ved Afhentning som ved Indlevering af Gods, at Folk ofte maa vente 2 à 3 Timer paa at blive besørgede. Naar man saa regner Ekspeditionerne til 200 à 300, vil man forstaa, at det Tab, som deraf flyder for Handelsstanden, er ganske enormt. Det er et stort Offer, der bringes fra Handelsstandens Side paa dette Alter; og da vi forvente i 1909 at faa en stor Landsudstilling i Aarhus, hvor der sikkert vil komme mange Tusinder af Mennesker, ligesom ogsaa Godsforsendelsen til Aarhus vil naa langt op over, hvad vi nu have naaet som Højdepunkt, vil det ganske naturligt have den største Betydning for Aarhus By, at Banegaardsforholdene til den Tid blive saa gode, som det kan lade sig gøre, ligesom det for Staten vilde være det mest økonomiske, om den Udvidelse, som maa finde Sted i Anledning af Landsudstillingen, kunde gaa ind som et Led af